

בש"פ 8110/22 - ליאור בוסקילה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8110/22

לפני: כבוד השופט י' וילנר

העורר: ליאור בוסקילה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטת ע' הוד) במ"ת 9471-05-22 מיום 17.11.2022

תאריך הישיבה: י' בכסלו התשפ"ג (4.12.2022)

בשם העורר: עו"ד ירון ברזילי; עו"ד דניאל דרוביצקי

בשם המשיבה: עו"ד עידית פרג'ון

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטת ע' הוד) במ"ת 9471-05-22 מיום 17.11.2022 בגדרה נדחתה בקשת העורר לשינוי כתובת מעצרו באיזוק אלקטרוני ופתיחת שעות התאווירות בפקוח.

2. בתמצית, ביום 4.5.2022 הוגש נגד העורר כתב אישום המייחס לו עבירות של אינוס קטינה, מעשים מגונים בקטינה, תקיפת קטין ואיומים. לפי כתב האישום, המעשים החמורים המיוחסים לעורר נעשו בקיבוץ גניגר (להלן: הקיבוץ). בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים. ביום 14.8.2022 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר באיזוק אלקטרוני ובתנאים נוספים שנקבעו בהחלטה (להלן: החלטת המעצר).

3. ביום 24.10.2022 הגיש העורר בקשה לעיון מחדש בהחלטת המעצר. במהלך הדיון שהתקיים לפניי בית

עמוד 1

המשפט המחוזי ביום 17.11.2022 צומצמה הבקשה כך שהתמקדה בשני עניינים: בקשה להעתקת כתובת המעצר בפיקוח אלקטרוני לבית הוריו של העורר במגדל העמק וכן לפתיחת שעות התאווורות תחת פיקוח. בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה בהחלטתו מיום 17.11.2022. בהחלטה נקבע כי אין בטענת העורר, לפיה אחת המתלוננות זיהתה בקיבוץ אדם נוסף שהיה מעורב במעשים והמשיבה לא נקטה כלפיו בהליכים פליליים (להלן: האדם הנוסף), כדי להצדיק את העתקת מגוריו למגדל העמק. אשר לבקשת המערער לפתיחת חלונות, קבע בית המשפט המחוזי שטרם חלף פרק זמן ניכר מאז ניתנה ההחלטה על המעצר ולכן אין להיעתר לבקשה. על החלטה זו הוגש הערר דנן, בו חוזר העורר, בעיקרו של דבר, על הטענות שהעלה לפני בית המשפט המחוזי, אם כי התמקד בבקשה להעתקת כתובת המעצר בפיקוח אלקטרוני, והלכה למעשה, זנח את טענותיו ביחס ליציאה לשעות התאווורות בפיקוח.

4. לאחר ששמעתי את הצדדים בדיון שהתקיים לפני ביום 4.12.2022, מצאתי כי דין הערר להידחות.

5. דינה של טענתו המרכזית של העורר, לפיה זיהויו של האדם הנוסף בידי אחת המתלוננות מצדיק את שינוי כתובת המגורים בפיקוח האלקטרוני ואת פתיחת החלונות מהמעצר – להידחות. ראשית, המשיבה הודיעה במהלך הדיון שהתקיים לפני כי עניינו של האדם הנוסף נבחן וכי לא נמצאו ראיות המצדיקות אף לזמנו לחקירה. די בכך כדי לשמוט את הבסיס מטענתו של העורר. שנית, הנסיבות המצדיקות את מעצרו של העורר הרחק מהקיבוץ אינן תלויות באדם הנוסף. אף אם חלילה נשקף מהאדם הנוסף סיכון למתלוננות, אין היגיון בטענת העורר כי יש להוסיף סיכון למתלוננות על הסיכון הקיים.

6. אשר על כן, בהיעדר נסיבות חדשות המצדיקות שינוי בכתובת המעצר, דין הערר להידחות.

בשולי הדברים אף לא בשולי חשיבותם, ראוי לשוב ולציין את עמדת שירות המבחן אשר נמנע מלתת המלצה לשחרר את העורר ממעצר מאחורי סורג ובריה, וזאת נוכח מאפייני אישיותו, מצבן של המתלוננות והקושי להעריך את הסיכון מצידו.

7. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, י"א בכסלו התשפ"ג (5.12.2022).

ש ו פ ט ת